

Ανακοίνωση του 18 ΑΝΩ για το σχέδιο Νόμου «Κώδικας ναρκωτικών»

Είναι θετικό ότι αναγνωρίζεται από το Ν/Σ πως η θέση του εξαρτημένου ατόμου δεν είναι στη φυλακή αλλά στην κοινωνία. Το πολυπαράγοντικό φαινόμενο της εξάρτησης στην εποχή μας αντανακλά τη χωρίς προηγούμενο κρίση του συστήματος.

Απ' αυτή την άποψη, οι προβλέψεις των άρθρων 30-34 που αφορούν τους εξαρτημένους που βρίσκονται σε θεραπευτικό πρόγραμμα ή το έχουν ολοκληρώσει και έχουν δικαστικές εκκρεμότητες (άρθρα 30-34), εάν εφαρμοστούν, θα ανακουφίσουν πολλούς ανθρώπους που δίνουν μια μάχη ζωής και κινδυνεύουν να τη χάσουν εάν οδηγηθούν στη φυλακή.

Αναγνωρίζεται, λοιπόν, επίσημα η αναγκαιότητα της θεραπείας απεξάρτησης και της κοινωνικής επανένταξης. Όμως η επανένταξη του απεξαρτημένου στην κοινωνία προϋποθέτει θεραπευτικά προγράμματα απεξάρτησης και κοινωνικής επανένταξης, όσα χρειάζονται για να καλύψουν τις πραγματικά τεράστιες ανάγκες που υπάρχουν, **δημόσια και δωρεάν**. Πώς, όμως, μπορεί να γίνει πράξη αυτή η αρχή, που ως

18 ΑΝΩ υπερασπιζόμαστε εδώ και δεκαετίες, όταν η επίσημη πολιτική «στραγγαλίζει» τα στεγνά θεραπευτικά προγράμματα, περικόπτοντας κατά 50% τον προϋπολογισμό του ΚΕΘΕΑ, οδηγώντας στην εξαθλίωση το θεραπευτικό προσωπικό του 18 ΑΝΩ και των άλλων δημόσιων προγραμμάτων, με τις περικοπές και τους μισθούς πείνας που επιβάλλει; Όταν η πολιτεία δεν εξασφαλίζει καμία ευκαιρία επαγγελματικής απασχόλησης και κοινωνικής επανένταξης στους απεξαρτημένους; Όταν χαρακτηρίζει ως «θεραπεία» την υποκατάσταση την οποία, μάλιστα, έχει αναγάγει σε απλή «χορήγηση» του υποκαταστάτου στον εξαρτημένο, μέσα από τις Μονάδες που έχει εγκαταστήσει στα Γενικά Νοσοκομεία, χωρίς την αναγκαία ψυχοκοινωνική υποστήριξή τους; Όταν θεσμοθετεί (άρθρο 53) τη δυνατότητα ίδρυσης προγραμμάτων θεραπείας και κοινωνικής επανένταξης από ιδιώτες; Πώς αναζητάται λύση στο κοινωνικό πρόβλημα της εξάρτησης, που αντανακλά την κρίση της κοινωνίας και του πολιτισμού, μέσα από μεθόδους εμπορευματοποίησης της αντιμετώπισής του;

Επιπλέον, σε μια εποχή χωρίς προηγούμενο κρίσης, οικονομικής και κοινωνικής, όταν η νεολαία, που δεν έχει κανένα μέλλον, αναζητεί τρόπους να «ξεφύγει» από τη σκληρή πραγματικότητα που την καταδικάζει στην εξαθλίωση και τη δυστυχία, η πολιτική της «φιλελευθεροποίησης», δηλαδή της ελεύθερης χρήσης για προσωπική αποκλειστικά χρήση (άρθρο 29), θα οδηγήσει, με βάση και τη διεθνή εμπειρία, σε αύξηση της διάδοσης της χρήσης, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για όλους. Βεβαίως, η αύξηση της καταστολής δεν αποτελεί, ούτε και αυτή, αποτελεσματική απάντηση στο πρόβλημα, όπως άλλωστε η ίδια η διεθνής εμπειρία επιβεβαιώνει. Γενικά, η «διαχείριση» του κοινωνικού προβλήματος των ναρκωτικών προς τη μια ή την άλλη κατεύθυνση (καταστολή ή φιλελευθεροποίηση) εντάσσεται στο

πνεύμα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που εφαρμόζεται, απέχει όμως πολύ από το να δίνει πραγματικές λύσεις. Αυτό φαίνεται και από την αντιμετώπιση του μεγάλου θέματος της πρόληψης. Τα κέντρα πρόληψης που ήδη λειτουργούν οδηγούνται σε ασφυξία, μετά τις περικοπές κατά 50% του προϋπολογισμού τους. Ο νέος νόμος δεν θεσμοθετεί την εκπροσώπησή τους στην «Εθνική Επιτροπή Σχεδιασμού και Συντονισμού για την Αντιμετώπιση των Ναρκωτικών» (άρθρο 50). Δεν θεσμοθετεί, επίσης, τη δημιουργία ενός «Εθνικού Δικτύου Πρόληψης», στο οποίο θα μπορούν να ενταχθούν όλα τα κέντρα πρόληψης και τα τμήματα πρόληψης των Δημόσιων Φορέων για την αντιμετώπιση των εξαρτήσεων.

**Μονάδας Απεξάρτησης
ΨΝΑ - 18 ΑΝΩ**